

Arrestnummer C 11674 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 4189
Datum van uitspraak 17 december 2021
Notitienummer griffie 2020/NT/863
Notitienummer parket-generaal 2020/PGG/2421 2020/VJ11/863

OPSCHORTING

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

B

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

de hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als
_____ eigendom van _____ geboren op
wonende te _____

meer bepaald in het rechterdeel van de voortuinstrook, de rechter zijdelingse strook naast de woning en een deel van de achtertuin is een reliëfwijziging uitgevoerd door grondophoging van 1 m en de plaatsing van 1 m hoge prefab beton L-keerwanden

Te _____ in de periode van 24 april 2017 tot en met 14 mei 2017

Deze feiten zijn thans strafbaar gesteld door artikel 6.2.1 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 16 juni 2020 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, bewezen.

*Gelast de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor de tenlasteleggingen A en B samen lastens _____ gedurende een termijn van 3 jaar vanaf heden.*

*Veroordeelt _____ tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.*

BURGERRECHTELIJK

*Veroordeelt de rechtstreeks gedaagde partij _____ om **1 euro provisioneel** te _____*

betalen aan de rechtstreeks dagende partij en **stelt de zaak voor verdere afhandeling van de burgerlijke belangen, ook wat betreft het gevorderde privaatief herstel, onbepaald uit.**

Houdt de beslissing omtrent de kosten en de rechtsplegingsvergoeding aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 8 juli 2020 door de beklaagde ;
- 9 juli 2020 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 8 juli 2020 door de raadsman van de beklaagde
- 9 juli 2020 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 29 april 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden bij toepassing van de artikelen 152,§1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 21 oktober 2021.

Op die laatste rechtszitting verklaarden (de advocaten van) alle partijen dat alle eventueel laattijdig meegedeelde en/of laattijdig neergelegde conclusies in het debat mogen worden gehouden.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 21 oktober 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij in zijn middelen bijgestaan door meester advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 16 juni 2020 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan. De grievenformulieren werden ook tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde ingediende

grievensformulier hoger beroep, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de schuld en de burgerlijke rechtsvordering.

In het door het openbaar ministerie ingediende grievensformulier hoger beroep wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. De aanhangig makende dagvaarding werd overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid _____ onder nummer _____

4. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht onder titel A. Feiten van het beroepen vonnis en maakt dit tot het zijne.

5. Naar aanleiding van een klacht van de burgerlijke partij, stelde een controleur van _____ het volgende vast op het vermelde perceel van de beklaagde: *“Rond de bestaande alleenstaande woning, die volgens de oorspronkelijke bouwvergunning (een) meter hoog staat (ten opzichte van) het maaiveld, (werden) het rechter deel van de voortuin, de rechter zijtuin en het rechter deel van de achtertuin palend aan de woning (...) heraangelegd. Hierbij werd een reliëfwijziging gerealiseerd door het (een meter) hoge niveau uit te breiden naar de rechter perceelsgrens en de rooilijn toe. In de rechter zijtuin werd ook een siervijver aangelegd en het terras aan de achtergevel werd uitgebreid met (een meter) hoge prefab betonnen L-keerwanden.”* Volgens de controleur zijn deze werken vergunningplichtig (stuk 3).

Het perceel van de beklaagde is gelegen in een verkaveling van _____ De zonering volgens deze verkaveling is bouwstrook, tuinstrook en voortuinstrook.

Bij beslissing van 25 oktober 2018 van het college van burgemeester en schepenen van _____ werd de (regularisatie)aanvraag van de beklaagde voor het wijzigen van reliëf en het plaatsen van L-keerwanden vergund (stuk 66-71). In de beslissing is onder meer het volgende vermeld: *“De keerwand dient beschouwd als een constructie. Omdat de keerwand wordt geplaatst in een strook waar een expliciet bouwverbod geldt, is de aanvraag in strijd met de verkavelingsvergunning. In toepassing van artikel 4.3.1 (...) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vormen verkavelingsvoorschriften ouder dan 15 jaar géén*

weigeringsgrond meer. De principes van een goede ruimtelijke ordening blijven evenwel onverkort van toepassing. Het hoogteverschil tussen woning en tuin is op vandaag duidelijk een gegeven en vraagt om een oplossing in de buitenaanleg. Een overgang door middel van een zacht hellend talud – zoals in de bestaande toestand – geniet uiteraard de voorkeur. Toch is de keuze voor een betonnen keerwand in plaats van een grondtalud niet strijdig met de goede ruimtelijke ordening. De keerwand blijft relatief beperkt in opbouw. De wand houdt voldoende afstand van de zijgrens en de rooilijn, zodat aan de voet van de wand ruimte is voor een groenaanplant die de betonnen wand aan het zicht zal onttrekken. De bijkomende ruimte op verhoogd niveau wordt in hoofdzaak ingericht als groen (of siervijver). Het bestaande terras wordt beperkt uitgebreid. Omdat het terras zich op (vier meter) van de zijgrens bevindt en op de grens zelf een 1,80 (meter) hoge haag staat, is er géén storende inkijk.” (stuk 68 en 69).

Het beroep tegen de beslissing van 25 oktober 2018 van de burgerlijke partij werd door de deputatie van _____ ingewilligd bij beslissing van 11 april 2019 waarbij de (regularisatie)vergunning werd geweigerd. Bij arrest van 2 juni 2020 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen werd de weigeringsbeslissing bevestigd.

De beklagde diende een nieuwe vergunningsaanvraag in die bij beslissing van 26 maart 2020 van het college van burgemeester en schepenen van _____ werd vergund. Het beroep tegen deze beslissing werd bij beslissing van 8 oktober 2020 verworpen. De burgerlijke partij heeft tegen deze beslissing beroep tot nietigverklaring ingesteld en dit beroep is hangend voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De uitgevoerde werken zijn actueel vergund en uitgevoerd volgens de vergunning.

6. De telastlegging A is voor de beklagde bewezen gebleven.

De beklagde trok constructies op zonder voorafgaand over een (toen stedenbouwkundige, thans omgevings)vergunning hiertoe te beschikken. Dit gebeurde in strijd met artikel 4.2.1.1°, a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Het te last gelegde misdrijf vereist (algemeen) opzet als moreel element. Gezien het schuldbestanddeel van het misdrijf bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, leidt het hof dit af uit het door de beklagde gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem kan worden toegerekend, zonder dat hij rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt.

De beklagde erkende dat de constructie in zijn opdracht werd opgetrokken door een tuinaannemer, wat hem tot dader maakt.

Dat de beklagde hierbij te goeder trouw zou gehandeld hebben en dat hij er zich niet van

bewust zou zijn geweest dat het optrekken van deze constructie vergunningsplichtig was, is zonder relevantie voor de beoordeling van de schuld.

Dat de tuinaannemer zou gezegd hebben, op zijn vraag of dit wel mocht (zonder vergunning), dat *“ze het tegenwoordig overal op deze manier doen”* (stuk 20), vormt alleszins geen onoverwinnelijke (rechts)dwaling. De beklaagde heeft ten onrechte vertrouwd op deze dubieuze uitleg die hem goed uitkwam en heeft geen moeite gedaan om zich te informeren bij een bevoegde persoon of instantie. Het louter zich niet bewust zijn dat een bepaald handelen zou leiden tot een mogelijke strafrechtelijke inbreuk, vormt uiteraard geen onoverwinnelijke rechtsdwaling, zoals de beklaagde aanvoert. Of de beklaagde zich daar al of niet van bewust is valt bovendien redelijkerwijs niet na te gaan. Verder behoorde hij te weten dat voor het optrekken van zo’n constructie een voorafgaande vergunning is vereist.

Terecht, doch zonder relevantie, voert de beklaagde aan dat een erkenning van schuld voor het misdrijf niet noodzakelijk volgt uit het feit dat hij voor de constructies regularisatieaanvragen indiende. Dergelijke aanvraag kan immers geïnspireerd zijn door andere beweegredenen dan een erkenning van schuld.

De beklaagde wordt in de telastlegging A enkel vervolgd voor een oprichtingsmisdrijf en niet voor een instandhoudingsmisdrijf, zodat zijn tweede middel dat hij op grond hiervan aanvoert, feitelijke grondslag mist. Dat het perceel niet gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied, is eveneens zonder belang.

Dat de constructie inmiddels vergund is, doet evenmin afbreuk aan de schuld van de beklaagde en het feit dat het misdrijf door hem gepleegd werd.

7. Anders dan de eerste rechter, is het hof van oordeel dat de telastlegging B voor de beklaagde niet bewezen is.

De reliëfwijziging die de beklaagde uitvoerde was niet aanmerkelijk en wijzigde op geen wijze de aard en de functie van het terrein. Voor de reliëfwijziging fungeerde dat deel van het perceel als tuin, wat ook erna de functie bleef. De aard van dat deel van het perceel, noch van het gehele perceel is door de reliëfwijziging (aanmerkelijk) gewijzigd. Uit niets volgt dat de beperkte reliëfwijziging de waterhuishouding van het perceel heeft gewijzigd, laat staan op aanmerkelijke wijze.

Het hof ontslaat de beklaagde dan ook van rechtsvervolging voor de telastlegging B.

8. De vergunningsplicht voor het oprichten van constructies moet in het belang van een goede ruimtelijke ordening strikt worden nageleefd. Dat de vervolging van de beklaagde het gevolg is van een _____ en een klacht van _____ verschoont het door de beklaagde gepleegde misdrijf niet.

In het voordeel van de beklaagde houdt het hof rekening met zijn blanco strafregister en het feit dat de wederrechtelijke toestand inmiddels vergund, als dusdanig uitgevoerd en aldus hersteld is. Het opleggen van een geldboete, zelfs met uitstel van de tenuitvoerlegging ervan, zou niet in verhouding staan met de ernst van de feiten en de specifieke omstandigheden en zou de beklaagde sociaal kunnen declasseren. Daarom gaat het hof in op de ondergeschikte vraag van de beklaagde om de opschorting van de uitspraak te gelasten. De hierna bepaalde proeftermijn werkt voldoende ontradend.

9. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de voor hem bewezen verklaarde telastlegging A.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (BS 3 september 2020). Het hof stelt vast dat actueel bedrag van de vermelde vaste vergoeding na indexatie 50,45 euro is.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage van aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

10.1 De burgerlijke partij legde op 3 juni 2021 per e-mail een conclusie neer ter griffie (stuk 8 procedurekaft voor het hof). Deze conclusie werd binnen de voor hem bepaalde conclusietermijn neergelegd. De burgerlijke partij legde ook op 6 september 2021 een (identieke) conclusie neer (stuk 9 procedurekaft voor het hof). Deze conclusie werd neergelegd buiten de bepaalde conclusietermijn, zodat het hof deze conclusie

overeenkomstig artikel 152, § 1, derde lid en artikel 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering ambtshalve uit de debatten moet weren. Zoals vermeld, betreft dit echter een identieke conclusie als de conclusie die op 3 juni 2021 rechtsgeldig werd neergelegd.

De op 3 juni 2021 neergelegde conclusie stelt dat deze geldt voor _____ en _____ was geen burgerlijke partij/rechtstreeks dagende partij in eerste aanleg. Zij kan dit niet voor het eerst zijn in graad van hoger beroep. Het hof stelt vast dat _____ geen partij is in deze zaak en dat de conclusie enkel geldt voor de burgerlijke partij

De burgerlijke partij _____ vraagt herstel *in natura* door het herstel in de oorspronkelijke toestand, namelijk door verwijdering van de geplaatste L-keerwanden en het ongedaan maken van de uitgevoerde reliëfwijziging en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van het arrest, uitvoerbaar bij voorraad. De burgerlijke partij vraagt dit herstel te laten gepaard gaan met een te verbeuren dwangsom van 750 euro per dag vertraging in de niet-naleving van het bevel. Tevens vragen zij gemachtigd te worden om bij gebreke aan vrijwillige uitvoering de uitvoering zelf te realiseren, op kosten van de beklaagde, na de betekening van het "*vonnis*" (*sic*) en het verstrijken van de vermelde termijn van zes maanden.

Bijkomend, minstens ondergeschikt, vordert de burgerlijke partij een schadevergoeding van 1.500 euro, evenals de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.560 euro per aanleg.

10.2 Gelet op het ontslag van rechtsvervolging van de beklaagde voor de telastlegging B, is de vordering van de burgerlijke partij _____ voor zover hierop gesteund ongegrond. Het hof kan dan ook niet het herstel van de reliëfwijziging bevelen als herstel *in natura*.

De wederrechtelijk opgerichte constructies, zijnde de betonnen L-keerwanden, de rechthoekige siervijver in de verhoogde rechter zijdelingse strook en de uitbreiding op het opgehoogde deel in de achtertuin, zijn vergund bij beslissing van 8 oktober 2020 van de deputatie _____ Deze constructies zijn conform deze vergunning uitgevoerd. Anders dan de burgerlijke partij aanvoert is deze vergunning niet manifest onwettig en is er geen grond om deze met toepassing van artikel 159 Grondwet buiten toepassing te laten.

De burgerlijke partijen geven in de conclusie voor het hof niet aan op welke grond de beslissing van 8 oktober 2020 volgens hen onwettig is. Zij stellen enkel dat de nieuwe vergunning, dus deze van 8 oktober 2020, onwettig is en dat zij dit genoegzaam hebben aangetoond in hun administratief beroepschrift, doelende op hun verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Het hof moet echter niet antwoorden op stukken en moet dan ook niet de in dat stuk aangevoerde middelen ontmoeten. Het betreffen trouwens ook geen middelen die voor het hof als strafrechter worden aangevoerd, ook niet wat betreft de burgerlijke rechtsvordering, doch wel middelen

in het administratiefrechtelijk geschil in het kader van de gevraagde vernietiging van de beslissing van 8 oktober 2020.

De omstandigheid dat de Raad voor Vergunningsbetwisting bij arrest van 2 juni 2020 het beroep tot nietigverklaring van de weigering van de vergunning ongegrond verklaarde, betekent niet noodzakelijk dat de vergunningverlenende beslissing van 8 oktober 2020 onwettig is of dat deze beslissing hoe dan ook door de Raad voor Vergunningsbetwistingen zal vernietigd worden. Het hof moet ook de beslissing van deze raad niet afwachten.

Het hof stelt bovendien vast dat de deputatie van _____ in de beslissing van 8 oktober 2020 de verleende (regularisatie)vergunning op draagkrachtige en concrete wijze motiveert, met duidelijke verwijzing naar de wijziging in de beoordeelde aanvraag ten opzichte van de vorige geweigerde aanvraag, namelijk een bekleding van de betonnen L-keerwanden, door het voorzien van beplanting en het aanbrengen van zogenaamde ericamatten, zodat geen (eventuele) inkijk meer mogelijk is. De wanden zullen volgens de deputatie zo een natuurlijker uitzicht krijgen. Zo uitgevoerd beantwoorden de constructies volgens de deputatie nu wel aan de vereisten van een goede ruimtelijke ordening, wat het hof bijtreedt. De deputatie _____ kon gezien de gewijzigde omstandigheid en uitvoering wel degelijk oordelen dat de toestand eerst niet en vervolgens wel beantwoordde aan een goede ruimtelijke ordening.

De aangelegde siervijver berokkent de burgerlijke partij _____ niet in het minst schade en hij toont dit ook niet aan. De aanwezigheid van deze vijver brengt zijn privacy niet in het gedrang.

Er is dan ook geen grond om het gevorderde herstel *in natura* te bevelen.

10.3 De burgerlijke partij _____ vordert, minstens ondergeschikt, ook schadevergoeding. Zoals hiervoor vermeld kan deze vordering niet steunen op de feiten van de telastlegging B, waarvoor de beklaagde wordt vrijgesproken. De burgerlijke partij _____ stelt dat deze schadevergoeding gesteund is op het feit dat hij al lange tijd dagelijks privacy moet missen door de illegale werken aan zijn linkerzijde, er licht wordt weggenomen en hij op een lelijke L-vormige wand moet kijken die onvergund is.

Zoals hiervoor vermeld is de betonnen keerwand echter vergund. Bovendien volgt uit niets dat de wederrechtelijke oprichting op zich zijn privacy heeft geschonden, noch dat hierdoor zijn licht werd en wordt weggenomen. De omstandigheid dat hij zicht zou hebben op een, inmiddels vergunde, wand die volgens hem lelijk is, vormt geen vergoedbare schade. Bovendien zal het zicht op de wand zelf volledig weggenomen worden door de voorziene beplanting en de aangebrachte ericamatten, zodat er van voorgehouden esthetische schade geen sprake is en was.

De burgerlijke partij _____ levert geen bewijs van schade, zodat zijn vordering

ongegrond is. Hij moet zelf de kosten van zijn stelling dragen.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 212 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 66 en 100 Strafwetboek.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

weert de voor de burgerlijke partij op 6 september 2021 neergelegde
conclusie uit de debatten;

stelt vast dat de burgerlijke partijstelling van voor het eerst voor het
hof, niet-ontvankelijk is;

wijzigt het beroepen vonnis als volgt:

op strafgebied:

ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging B;

gelast voor de beklaagde voor de bewezen telastlegging A de gewone
opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een proeftermijn van een jaar;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als
vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan
het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de
strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 501,05 euro in eerste aanleg en
105,16 euro in beroep;

Kosten eerste aanleg:

Rechtstreekse dagv.:	€ 225,50
Hypothe. Inschr.:	€ 230,00
	<hr/>
	€ 455,50
+ 10 %:	€ 45,56
	<hr/>
Totaal:	€ 501,05

Kosten beroep:

Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 27,30
Dagv. BP:	€ 27,30
	<hr/>
	€ 95,60
+ 10 % :	€ 9,56+
	<hr/>
Totaal :	€ 105,16

Kosten beroep t.l.v.Staat:

Afschrift vonnis:	€ 39,00
-------------------	----------------

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren, _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **17 december 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____